

UZASADNIENIE

W pozwie z 10 listopada 2017 r. M. W. wystąpiła przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. o:

- pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty z 15 lutego 2001 r. zapadłego w sprawie sygn. akt II Nc 12/01, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności na rzecz następcy wierzyciela postanowienia sądu z dnia 26 września 2017 r.,

- zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, według norm przepisanych.

Powódka podniosła zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego w postępowaniu egzekucyjnym, na mocy w/w tytułu wykonawczego, przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi M. D. w sprawie sygn. akt KM 3885/17.

(pozew, k. 2-4).

W odpowiedzi na pozew (...) Sp. z o.o. w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

(odpowiedź na pozew, k. 22-23v.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Nakazem zapłaty z dnia 15 lutego 2001 r. w sprawie sygn. akt II Nc 12/01 Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził solidarnie od M. W. i J. P. na rzecz Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w Ł. kwotę 30.792,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 listopada 2000 r. do dnia zapłaty.

Nakaz zapłaty uprawomocnił się w dniu 8 marca 2001 r. Tytuł wykonawczy wydano wierzycielowi w dniu 6 lipca 2001 r.

(nakaz zapłaty, k. 7 załączonych akt II Nc 12/01).

Na wniosek wierzyciela Towarzystwa (...) S.A. z dnia 7 sierpnia 2001 r. toczyło się przeciwko M. W. i J. P. postępowanie egzekucyjne pod sygn. I KM 939/01 wszczęte w sierpniu 2001 roku. Jedyną kwotą wyegzekwowaną na poczet spornego tytułu o d dłużniczki było 195,61 zł - w dniu 16 września 2004 r. Komornik zwrócił się do Głównego Księgowego Sądu Rejonowego w Zgierzu o zwrot z depozytu w tej właśnie kwocie wpłaconej 16 sierpnia 2004 przez M. W.. Poza tym egzekucja skierowana była do świadczeń przysługujących dłużnikowi J. pawłowskiemu.

(wniosek, k. 1, zawiadomienia, k. 3-5, pismo, k. 48 załączonych akt komorniczych I KM 939/01)

Pismem z dnia 14 listopada 2005 r. Komornik poinformował pełnomocnika wierzyciela, że w trakcie czynności egzekucyjnych ustalono, iż M. W. nie posiada praw majątkowych, z których można skutecznie prowadzić postępowanie egzekucyjne, nie jest właścicielem żadnych nieruchomości, ani też ruchomości mających wartość handlową, które mogłyby być przedmiotem licytacji komorniczej; rachunków bankowych nie ujawniono. W związku z tym, że egzekucja ze wskazanych przez wierzyciela sposobów egzekucji pozostawała bezskuteczna, wezwano wierzyciela na podstawie art. 827§1 k.p.c., do wskazania nowych sposobów egzekucji oraz przedmiotów i praw z których należy je zrealizować w terminie 7 dni od daty otrzymania niniejszego zawiadomienia.

Postanowieniem z dnia 5 stycznia 2006 r. Komornik postępowanie egzekucyjne w części na podstawie art. 824 § 1 p. 3 k.p.c. co do dłużniczki M. W. umorzył. W uzasadnieniu wskazano, że postępowanie egzekucyjne wobec

M. W. jest bezskuteczne i nie rokuje pozytywnie na przyszłość. W trakcie czynności egzekucyjnych ustalono, że dłużnik nie posiada praw majątkowych, z których można byłoby zaspokoić roszczenia wierzyciela. Wierzyciel został poinformowany o stanie postępowania pismem z dnia 14 listopada 2005 r. oraz wysłuchany w trybie art.827§1 k.p.c.

Jednocześnie kontynuowano postępowanie egzekucyjne ze świadczenia emerytalno-rentowego ZUS pobieranego przez dłużnika J. P..

(pismo, k. 51, postanowienie, k. 52 w załączonych akt komorniczych I KM 939/01)

Postanowieniem z dnia 12 września 2017 r. Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygn. akt II Co 162/17 nadał klauzulę wykonalności tytułowi egzekucyjnemu w postaci prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, wydanemu przez Sąd Okręgowy w Łodzi w dniu 15 lutego 2001 r., w sprawie II Nc 12/01, na rzecz (...)spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., jako następcy prawnego wierzyciela wymienionego w tytule egzekucyjnym – Towarzystwa (...) Spółce Akcyjnej. Wniosek w tej sprawie złożony został 16 sierpnia 2017 roku.

Tytuł wykonawczy wydano (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w dniu 26 września 2017 r.

Na wniosek wierzyciela (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wszczęto w dniu 25 października 2017 r. przeciwko M. W. postępowanie egzekucyjne pod sygn. Km 3885/17.

(okoliczności bezsporne, postanowienie, k. 16-16v. załączonych akt II Co 162/17; nakaz zapłaty, k. 7 załączonych akt II Nc 12/01; zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, k. 7 i k. 36-37).

Powyższy stan faktyczny był między stronami bezsporny, Sąd oparł na powołanych dowodach, w szczególności na dokumentach załączonych do akt sprawy, a także dokumentach znajdujących się w aktach załączonych spraw, które to nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności.

Sąd zwążył:

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu niemal w całości.

W drodze powództwa z art. 840 k.p.c. dłużnik może żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo jego ograniczenia powołując się na podstawy określone w tym przepisie art. 840 § 1 pkt 1-3 k.p.c.

Powódka w przedmiotowej sprawie oparła powództwo o podstawę określoną w art. 840 § 1 pkt. 2 k. p. c. Pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w oparciu o powyższą podstawę możliwe jest jedynie, gdy w okresie pomiędzy nadaniem klauzuli wykonalności, a wyegzekwowaniem świadczenia powstaną zdarzenia, w wyniku których zobowiązanie wygasło albo też nie może być egzekwowane. Zdarzeniem uniemożliwiającym egzekwowanie jest przedawnienie.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa skutecznie podniosła zarzut przedawnienia.

Zgodnie z przepisem art. 125 § 1 k.c. roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez Sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy.

Powołany przepis nie wskazuje początku biegu przewidzianego w nim terminu przedawnienia, poprzestając na wskazaniu kategorii roszczeń, których ono dotyczy. W przypadku roszczeń zasądzonych prawomocnym orzeczeniem jest bezsporne, że zdarzeniem wyznaczającym początek biegu terminu przedawnienia przewidzianego w art. 125 § 1 k.c. jest uprawomocnienie się orzeczenia (a zatem nie chwila powstania samego tytułu egzekucyjnego, tj. wydania nakazu zapłaty, który przez pewien jeszcze czas pozostaje nieprawomocny).

W odniesieniu do zwalczanego w sprawie tytułu, należy stwierdzić, że jest nim orzeczenie sądu (nakaz zapłaty), zatem stwierdzone nim roszczenie przedawnia się z upływem lat dziesięciu, który to termin rozpoczął swój dziesięcioletni bieg z dniem 8 marca 2001 r., w którym nakaz się uprawomocnił (co wynika z adnotacji na tym orzeczeniu, pozostającej w zgodzie z zasadami uprawomocnienia się orzeczeń).

Należy dalej zauważyć, że stosownie do treści przepisu art. 123 § 1 pt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Istotą przerwania biegu przedawnienia zgodnie z przepisami art. 124 k.c. jest to, że termin przedawnienia z chwilą zaistnienia okoliczności powodującej przerwę nie biegnie przez cały czas jej trwania, zaś po przerwie biegnie na nowo. Dłużnik po przerwaniu biegu terminu przedawnienia znajduje się w takim położeniu prawnym, jakie istniało, gdy roszczenie stało się wymagalne.

W doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego, powszechnie przyjmuje się, że czynnością procesową powodującą przerwanie biegu terminu przedawnienia jest już złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, (tak np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 grudnia 2004 r. w sprawie II CK 276/04; Lex nr 284135; z dnia 16 stycznia 2004 r. w sprawie III CZP 101/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 58).

Jak wynika z dokonanych wyżej ustaleń, bieg przedawnienia roszczenia przeciwko powódce został przerwany w związku z pierwotnym postępowaniem egzekucyjnym (I KM 939/01 wszczętym w 2001 roku), ale po jego umorzeniu w stosunku do powódki, rozpoczął się na nowo. Zgodnie bowiem z art. 124 § 2 k.c. w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

Jak też wskazano powyżej, postępowanie egzekucyjne przeciwko powódce toczyło się do dnia 5 stycznia 2006 r. tj. do dnia umorzenia co do niej postępowania egzekucyjnego. W myśl art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Zatem 10 –letni termin przedawnienia, w stosunku do powódki rozpoczął ponownie swój bieg w styczniu 2006 r. i upłynął w styczniu 2016 r. W tym czasie wierzyciel nie podjął żadnych czynności ponownie przerywających bieg terminu przedawnienia, a w każdym razie nie zostało to wykazane. Złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności w dniu 16 sierpnia 2017 r. (II Co 162/17) nastąpiło w momencie, kiedy roszczenie objęte tytułem egzekucyjnym było już w stosunku do powódki, przedawnione.

Z tego powodu powództwo podlegało uwzględnieniu z wyłączeniem kwoty, która faktycznie od powódki w pierwotnej egzekucji została wyegzekwowana i zaliczona na poczet należności z nakazu zapłaty (195,61 zł). Powódka żądała pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w całości. Nie można jednak pozbawić wykonalności tytułu wykonawczego w zakresie kwot wyegzekwowanych, stąd też Sąd, w zakresie ww. kwoty powództwo oddalił.

O kosztach procesu należało orzec w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że powódka wygrała spór w 99,9 %. Zgodnie ze zd. 2 art. 100 k.p.c. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania. Strona powodowa uległa tylko co do nieznaczonej części swego żądania. Sąd orzekł o kosztach na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. i włożył na pozwanego obowiązek zwrotu wszystkich kosztów procesu. Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5,417 zł stanowiącą koszty poniesione przez nią w toku procesu tj. koszty wynagrodzenia pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

O nieuiszczonych kosztach (nieopłacona opata od pozwu – 5.241 zł) sąd orzekł na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2010.90.594 j.t. ze zm.) z zastosowaniem w/w

art. 100 zd. 2 k.p.c. zasądzać w całości od (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 5.241 zł.